

BRENDA BROEKHART

Kiezen of delen

HarperCollins

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Brenda Broekhart

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 6870 1

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en [™] zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Het schijnt dat voor je geboorte, terwijl jij in de baarmoeder uitgroeit van garnaal tot een heus mensje, je ziel al een compleet plan heeft gemaakt. Nog voordat jij als een lief, klein – maar schreeuwend – propje ter wereld komt, weet jij diep vanbinnen wat je plan is in dit leven. Natuurlijk gooi je dat er niet gelijk uit bij je eerste woordjes, want het leven laat je liever zelf ontdekken wat je bestemming precies is. Dat hoef je overigens niet in je eentje te doen: familie, vrienden en zelfs docenten helpen jou te laten inzien wat jouw talenten zijn. Door deze bevestiging weet jij op een gegeven moment: dit is het!

Dan krijg je te maken met de volgende hindernis: keuzes maken. En dan het liefst de juiste. Jarenlang zit je, bewust of onbewust, middenin het butterflyeffect: elke keuze die je maakt, heeft invloed op jouw toekomst. Bijvoorbeeld dat je jarenlang alles aan de kant zet voor je journalistieke carrière en door je harde werk uiteindelijk hoofdredacteur wordt van het magazine waar je al jaren voor schrijft. Misschien komt halverwege die carrière die ene liefde voorbij en laat je alles voor wat het is om na schooltijd klaar te zitten met koekjes en thee voor je kinderen. Of je neemt ontslag, zegt je huur op en ziet wel welke kant je opfladdert.

Maar als het leven zo enorm draait om keuzes maken en iedereen hiertoe tot in staat lijkt te zijn, waar is het dan bij mij misgegaan? Nog nooit heb ik één keuze met volle overgave kunnen maken. Dat begon al toen ik een jaar of drie was en een van mijn zussen tijdens een creatief middagje vingerverven de gigantische doos met verftubes voor mijn neus hield en vroeg: ‘Sascha, welke kleur verf wil je?’

Ja, wist ik veel. Paars? Roze? Geel? Of nee, doe toch maar groen. Ik vond ze allemaal mooi. Uiteraard begon ik enkele seconden later aan mijn keuze te twijfelen. Toen ik op een onbewaakt moment stiekem als-

nog alle kleuren bij elkaar op het schoteltje goot en al roerend met mijn vinger zag hoe het bonte palet veranderde in een modderkleurige smurrie wist ik: dit kon nog weleens heel lastig gaan worden.

En niet alleen voor mij; rollende ogen en diepe zuchten van mijn gezelschap als ik weer eens niet wist wat ik wilde van de menukaart, een ellenlange lijst van in- en uitschrijvingen bij de DUO en gebroken harten als ik na de zoveelste date toch niet zeker wist of dit het nou wel was.

Het heeft even geduurd, maar ik kan nu precies aanvoelen wanneer de twijfel zich aankondigt. Een koude golf doemt op in mijn onderbuik en draait rondjes langs mijn navel. Als kind dacht ik dat het buikpijn was, nu weet ik wel beter. Na een aanval van dit gevoel twijfel ik zelfs over mijn eigen naam. Na al die jaren wordt het me steeds duidelijker dat dit gewoon onderdeel is van mij en dat het zicht op het doel van mijn leven altijd troebel zal blijven.

In tegenstelling tot mij, heeft mijn beste vriendin Isabelle wél alles heel helder voor ogen. Al bijna een jaar is Stan haar levensbestemming en onze parttime huisgenoot. Isabelle ontmoette de reisleader toen ze na een ietwat uit de hand gelopen vrijdagmiddagborrel uit de kroeg strompelde en tegen Stan opbotste, die toevallig net op dat moment een groep toeristen door de stad leidde. Voor haar was het liefde op het eerste gezicht toen ze in zijn gespierde armen viel. Gelijk wist ze dat hij de vader van haar kinderen zou worden. Aangezien Stan een paar maanden per jaar in andere delen van Europa zit, is hij tijdens de dagen dat hij wel in Nederland was, al snel onderdeel van ons meidenhuishouden geworden. Zelfs huiskat Ronja heeft hem geaccepteerd.

Nu het reisseizoen voorbij is, wil Isabelle graag uitzoeken of Stan daadwerkelijk de vader kan zijn van haar toekomstige kinderen. Dat hadden ze kunnen doen door deel te nemen aan *Temptation Island* of een ander programma waar het vooral draait om hormonen, minuscule zwemkleding en sensatie. In plaats daarvan hebben de tortelduifjes hun eigen variant van een relatietest verzonnen: met z'n tweetjes backpack-

ken in onder andere Nieuw-Zeeland. Maandenlang de dag door zien te komen in een land ver van huis en beproevingen aan te gaan uit alle categorieën van het leven. En dan elkaar ook nog leuk blijven vinden. *Temptation Island* meets *Expeditie Robinson* zeg maar. Isabelle en Stan onderwerpen zich bij het vertrek gelijk aan de eerste beproeving met een vlucht van minstens dertig uur.

‘Dit is al de derde keer dat je mijn schouderbanden checkt, Sas. Mijn backpack is echt prima afgesteld. Geen rugspier die de komende maanden gaat huilen.’ Om haar woorden kracht bij te zetten, hupst Isabelle een paar keer heen en weer. De aan haar backpack bevestigde wandelschoenen en waterfles bungelen vrolijk mee.

Een paar passerende reizigers lopen voor hun veiligheid met een grote boog om mijn beste vriendin en haar dansende bagage heen.

Het is deze namiddag behoorlijk druk op Schiphol: het is rumoerig, mensen lopen haastig voorbij en de omroepberichten overstemmen haast onze gesprekken, maar ik doe mijn uiterste best om onze bubbel nog even heel te houden. Alleen ben ik minstens de helft van de lijst met vertragende smoezen die ik vannacht heb verzonnen nu op slag vergeten.

‘En jullie paspoorten?’ smijt ik de moeder der clichévragen in de categorie ‘reizen’ ertegenaan.

‘Die heeft meneer de directeur zorgvuldig ingepakt,’ knipoogt Isabelle naar haar wederhelft.

Stan tikt een paar keer met zijn hand op het zijvak van zijn backpack. ‘Check, check, dubbelcheck.’

Een moment kijken mijn beste vriendin en ik elkaar weemoedig aan. Mijn smoesjes zijn nu echt op, de klokt tikt door en als ik ze nóg een drankje aanbied gaan de wereldreizigers straks met een overvolle blaas het vliegtuig in.

‘Oké lieverd, dit is het dan. We moeten nu echt gaan inchecken. Kom hier!’ Isabelle strekt haar armen uit en geeft mij een stevige knuffel. ‘Ik

ga jou ook missen, dat weet je toch? Niet gaan huilen nu, want dan moet ik ook,' fluistert ze snel in mijn oor.

Ik knik zachtjes en slik de brok in mijn keel weg. In slow motion laten we elkaar weer los.

'En maak je geen zorgen om vannacht, ik voel aan mijn water dat je niet alleen slaapt.'

Vragend kijk ik Isabella aan.

'Je date met Denise, druif!'

'O, dat! Ik dacht dat je misschien iets anders lekkers in mijn slaapkamer had achtergelaten,' antwoord ik op een plagerig toontje. Ondertussen draait mijn brein op volle toeren. Dat is waar ook, ik heb vanavond afgesproken met Denise. Dat was me helemaal ontschoten. Al is dat wellicht niet helemaal het juiste woord. En een te lang verhaal voor nu om ze de waarheid uit te leggen.

Op zijn beurt slaakt Stan een paar bemoedigende kreten uit. 'Ah, Denise! Dit is date nummer vier toch? Nou, dan gaat ze dit keer zeker weten met je mee naar huis.' Uitgelaten steekt hij zijn rechterhand naar mij omhoog, waarop ik hetzelfde doe. Helaas laat elk greintje inschattingsvermogen me binnen een paar seconden in de steek, waardoor ik met mijn vuist vol de handpalm van Stan raak.

'Nou, hopelijk is dat geen voorteken,' zegt Stan lachend om de mislukte high five.

Zo nonchalant mogelijk stop ik mijn hand weer terug in mijn jaszak. Ze moesten eens weten.

Isabelle heeft niets meegekregen van het gebeuren. Met de souplesse van een slangenmens tovert ze een ziplockzakje gevuld met make-up tevoorschijn uit een zijvak van haar backpack en vist daar haar lipstick uit. Haar vaste kleur, *Le Rouge Confident*, is zeer treffend als het aankomt op de manier waarop ze haar lippen voorziet van een rode kleur: zonder spiegel en in een vloeiende beweging.

Daarna slaat Stan zijn arm om Isabelle heen en met zijn andere hand

beweegt hij zijn mobiel met de camera gericht op hem en zijn vriendin heen en weer op zoek naar de juiste hoek voor een selfie. Eenmaal gevonden, lacht het stel breeduit uit naar de camera. ‘Nog even een foto voor het thuisfront,’ excuseert Stan zich tegenover mij en tikt een paar keer met zijn duim op het scherm van het toestel.

‘Trouwens, Leander heeft de huissleutel al,’ gaat Stan verder nadat de mooiste foto is uitgekozen en verstuurd. ‘Hij vertelde dat hij er morgen aan het eind van de middag intrekt. Dan weet je dat alvast, als je hem wilt verwelkomen.’

Om te zorgen dat ik door hun avontuur niet ook mijn leven drastisch hoeft te veranderen, hebben Isabelle en Stan een tijdelijke, nieuwe huisgenoot voor me geregeld: Leander, een collega van Stan die de komende maanden een pauze neemt van het hectische bestaan van een reisleader. En laat De Vesting daar nou de perfecte plek voor zijn. Hier gebeurt nauwelijks iets. Volgens mij zit de complete redactie van de lokale krant dagelijks met hun handen in het haar waar ze nu weer het nieuws vandaan moeten halen.

Chronische komkommertijd of niet, ook in ons dorp lopen ongetwijfeld gekken rond die je absoluut niet als huisgenoot wilt hebben. Zeker nadat we alle afleveringen van *Worst Roommate Ever* in een avond hadden gekeken, waren we het er unaniem over eens dat een advertentie plaatsen absoluut geen optie was.

Door zijn overvolle agenda is het nog niet gekomen tot een ontmoeting met Leander, maar volgens Isabelle en Stan is hij aangenaam gezelschap en de perfecte huisgenoot voor mij. Zelf ben ik daar nog niet helemaal van overtuigd na de onbeantwoorde appjes van zijn kant. Ach, aangezien ik daar ook niet altijd een ster in ben geef ik hem alle kans om me te overtuigen van het tegendeel.

‘Ik hou van je, Ies. Hele fijne reis en laat gauw iets horen.’ Stevig druk ik een kus op haar wang. ‘En jij ook natuurlijk. Pas je goed op haar?’ richt ik me tot haar wederhelft.

Stan knikt en gaat voor een herkansing van de high five die deze keer wel goed gaat.

Vanaf een afstandje blijf ik staan kijken tot ze ingecheckt zijn. Dan zwaaien Isabelle en Stan een laatste keer en verdwijnen ze uit het zicht richting de security en douane. Voor het personeel hier de zoveelste reizigers van vandaag, voor mij hele kostbare vrachtjes.

Ik verbreek de belofte aan mijn beste vriendin als de eerste tranen over mijn wangen beginnen te stromen.

Onderweg naar huis is er bij mij nog steeds sprake van een zeer plaatselijke regenbui. Het helpt ook niet mee dat het eenzame gevoel zelfs doordringt tot in mijn trommelvlieszen als ‘Another Lonely Day’ van Ben Harper door mijn koptelefoon klinkt. Snel switch ik naar het volgende nummer in mijn playlist. Door het opzweepende ‘Dance Moves’ van Franc Moody voel ik me al ietsje beter.

Ik verstop mijn gezicht diep in mijn enorme sjaal om me te verbergen voor mijn medepassagiers in de treincoupé. De warmte van de zachte stof voelt aangenaam. Troostend bijna. We zitten in de tweede helft van november en op sommige dagen staat de kou gevoelsmatig op standje Antarctica. Niet mijn favoriete seizoen, maar in dit geval komt het even goed uit.

Begrijp me niet verkeerd, ik gun Isabelle het allerbeste – de wereld zelfs – het is alleen dat ik nu enorm geconfronteerd word met de consequenties van mijn eeuwige besluiteloosheid. Isabelle vliegt uit naar een compleet nieuwe levensfase, terwijl deze vlinder eeuwig eenzaam in haar cocon blijft. En het is de vraag of ik er ooit nog uit ga komen.

Met Denise begon het allemaal zo mooi. Ik ontmoette haar stomtoevallig op mijn werk, al snel volgden de eerste twee dates en hadden we de hele dag door contact. Denise was een aangename frisse wind in mijn leven. Ze hield van toegeven aan impulsieve opwellingen, verrassen en verrast worden. Zo stond ze na een werkdag plotseling bij de per-

soneelsuitgang mij op te wachten voor een hartstochtelijke kus. Bij onze derde date was er alleen sprake van een onverwachte wending waar Denise geen raad mee wist: een groep jongens schold ons uit voor 'vieze lesbo's' toen we hand in hand over straat liepen. Gelijk liet Denise los en nam een dikke meter afstand. Diezelfde avond voelde ik hoe ze van mij weg begon te drijven. De twinkeling in haar ogen was verdwenen, er werd nauwelijks gelachen en Denise ging zelfs vroeg naar huis omdat ze moe was.

Het contact is sinds die avond nooit meer hetzelfde geweest. Geen verrassingen meer bij de personeelsuitgang, berichtjes werden steeds korter en niet lang daarna volgde absolute radiostilte. En zo verdween Denise ook langzaam uit mijn gedachten. Tot een paar dagen geleden, toen ze in een berichtje vroeg of we elkaar toch weer konden zien. Omdat de momenten met haar echt fijn waren, afgezien van die laatste keer dan, had ik ook niet echt een reden om het af te wijzen.

Over de 'pauze' heb ik niets verteld aan Isabelle en Stan. Ze zouden zich vast zorgen maken om mij en kwaad worden om het voorval met het groepje jongens. Bovendien wilde ik de voorpret van hun reis absoluut niet verpesten. Alleen begin ik nu te twijfelen of de date met Denise wel zo'n goed idee is. Wat als ze straks weer zomaar van de radar verdwijnt? Of als blijkt dat dit geen date is, maar een semi-beleefde manier om er alsnog officieel een punt achter te zetten?

Ik ben zo in gedachten verzonken dat ik na de treinreis op de automatische piloot het station uitloop. Vlak voordat ik het zebrapad over wil steken, word ik bijna geschept door een man op een vouwfiets die meer bezig is met de wereld om hem heen dan met het verkeer. Door mijn plotselinge pas op de plaats valt mijn koptelefoon van mijn hoofd en belandt hij met een enorme kletter op het asfalt.

'Hey, hallo! Je kan niet door mij heen rijden hoor!' roep ik op zwaar geïrriteerde toon.

Snel stapt de jongeman van zijn fiets.

‘Sorry chickie, alles oké?’ vraagt hij geschrokken, terwijl hij de koptelefoon van de grond raapt en weer teruggeeft. Gelukkig kan de koptelefoon tegen een stootje, door de oorschelpen hoor ik hoe de Spice Girls aanmoedigend ‘*spice up your life*’ zingen.

Ugh, ik heb echt een hekel aan vouwfietsen. Je moet trappen als een malle om zelfs een beetje vooruit te komen, de helft van de tijd staan ze ingeklapt en zwaar in de weg in de trein en voor de rest zijn die dingen totaal niet meer van deze tijd. Net zoals het woord ‘chickie’.

Wie gebruikt dat tegenwoordig nog?

Nors pak ik de koptelefoon aan en bekijk de jongen vanonder mijn wenkbrauwen. Mijn blik blijft hangen bij zijn zeer opvallende jas, een vormloos ding bestaande uit knaloranje aan elkaar genaaide lapjes. Aan de voorkant zit ook nog iets wat lijkt op een enorme buidel. Waarschijnlijk voor het geval hij een babykangoeroe moet vervoeren, je weet maar nooit natuurlijk. Dan kan je maar beter je eigen buideldier in je garderobe hebben.

Als antwoord mompel ik iets in de vorm van ‘ja prima’ en stap stevig door.

Gelukkig ben ik een kwartier later bij mijn *happy place*: Negen Levens. Dit kattencafé in De Vesting is opgezet door mijn familie, negen dierenliefhebbers in totaal, vandaar de toepasselijke naam. En ik ben daar eentje van. Na de zoveelste mislukte studie besloot mijn familie mij aan te wijzen als assistent-bedrijfsleider, waar ik eigenlijk verrassend goed in ben. In het begin was ik de rechterhand van mijn neef Dieter, die aan het roer stond, maar hij ging een halfjaar geleden van de een op de andere dag liever terug naar zijn oude leventje in Brussel. Sindsdien laat mijn familie mij ergens zweven tussen de functie van assistent-bedrijfsleider en officiële leidinggevende. Knopen doorhakken is blijkbaar niet alleen mijn zwakste punt.

Naarmate de tijd verstrijkt, hoop ik des te meer dat ze dat een keer zullen doen. Na al die tijd daar te werken heeft dat onbehaaglijke gevoel

in mijn onderbuik zich niet gemeld, wat misschien een teken zou kunnen zijn dat hier mijn toekomst ligt. Ik zal dan wel het benodigde papiertje moeten gaan halen, maar hoe heerlijk is het om eindelijk eens een focus te hebben. Een echt doel. Je wilt niet weten hoe irritant het is om elke scheet te moeten verantwoorden aan mijn zussen die mij nog zullen betuttelen als we allemaal hoogbejaard zijn.

Hoe dan ook: ik ben een van de personen met de sleutels. En dat komt nu verdomd goed uit.

‘Hallo lieverds, het is knuffeltijd,’ roep ik op mijn allerliefst. Gelijk beginnen de kattenluikjes te kleppen en binnen mum van tijd ben ik omringd door de kattige bewoners van Negen Levens: Meissie, Confetti, Minus, Trois en Jake en Elwood. Ze begroeten mij enthousiast met vrolijke miauwtdjes en heel veel kopjes. Alleen is het gezelschap nog niet compleet.

‘Mr Bond! Moppie, waar ben je?’ Ik loop het café rond op zoek naar mijn stiekeme favoriet. Even later vind ik de kater ineengedoken in een hoekje bij de bar. Met grote pupillen kijkt hij me aan. Niet echt iets voor hem, aangezien hij zich het liefst binnen enkele seconden voor mijn voeten werpt en de meest vocale is van het hele groepje.

‘Gaaf het wel?’ vraag ik op bezorgde toon. Langzaam strek ik mijn hand uit om hem te aaien. Gelukkig komt hij vrijwel direct omhoog en strijkt hij met zijn kopje langs mijn hand.

‘Wat deed je daar? Wil je niet liever in je flamingo liggen?’ Met mijn andere hand schuif ik de favoriete slaapplek van Mr Bond – een knalroze, gewatteerde mand, compleet met lange nek en flamingokop voorop – onze kant op. Gelijk voel ik wat het probleem is. De stof van de mand is vochtig. Na een korte inspectie wordt me duidelijk dat dit urine is. Opvallend, aangezien het mandje net is gewassen om precies dezelfde reden.

‘Heb je een ongelukje gehad, lieverd? Kan gebeuren hoor, ik ben niet boos.’ Voorzichtig til ik de kater op en geef hem wat kusjes op zijn kopje,

waarop Mr Bond gelijk begint te spinnen. Zo te zien is hij nu weer oké, voor de zekerheid maak ik een notitie in mijn telefoon zodat ik dit morgenochtend gelijk met mijn collega Didi kan overleggen.

Nadat ik het mandje bij de was heb gegooid, mijn handen heb gewassen en alle katten van liefde en snoepjes heb voorzien, pakt Mr Bond gelijk zijn kans om zich op mijn schoot te nestelen.

Ik houd van alle katten in Negen Levens, maar op deze meneer ben ik echt verliefd geworden. Hij is ontzettend vriendelijk naar iedereen en zeer knuffelig. Nooit eerder heb ik een kat gezien met zo'n enorme – af en toe tikkeltje dramatische – mimiek. Zijn naam heeft hij te danken aan zijn bijzondere zwarte vacht met een witte bef in de vorm van een vlinderdas, waardoor hij ons doet denken aan James Bond. Daarnaast geeft deze kattige geheim agent altijd antwoord op je vragen. Wat zijn gemiauw precies betekent, moet je alleen zelf uitvogelen.

‘Zeg Mr Bond, wat denk jij: moet ik op date gaan met Denise of zal ik afzeggen?’

‘Mmmrrr,’ klinkt er uit zijn bekje, wat ik het best kan interpreteren als ‘moment, ik denk er even over na.’

Ik weet heus wel dat een muntje opgooien of advies vragen aan een mens wellicht effectiever is, maar mijn vertrouwde klankbord bevindt zich nu minstens tien kilometer boven de grond. In Duitsland zochten ze jaren geleden ook hun heil bij Paul de octopus als het ging om voorspellingen van voetbaluitslagen. En Paul had nog gelijk ook. Dus ik kan rustig een keer vertrouwen op Mr Bond.

‘Mwrah!’ antwoordt de kater stellig na een korte stilte.

Helaas kan ik hier niet helemaal mee uit de voeten. ‘Moet ik toch op date gaan met Denise?’ doe ik een nieuwe poging. ‘Blijven liggen is ‘ja’ en opstaan is ‘nee’

Dan draait Mr Bond zich languit op zijn rug en laat hij zijn buikje zien. Duidelijker kan het niet.

‘Goed lieverd, dan hebben we nog vijf minuutjes voordat ik moet

gaan.' Zachtjes aai ik mijn favoriete kater over zijn buikje, waarop hij luider begint te spinnen.

'Wat trek ik dan aan?'

'Rrr,' reageert hij gelijk.

Hm, ik denk dat het iets meer dan vijf minuten gaat duren voordat ik dit ontcijferd heb.

‘Niet weggaan! Ik ben er over tien minuten.’

Het is nog een hele sport om in een rap tempo te fietsen en tegelijkertijd een verstaanbaar spraakbericht in te spreken. Een aantal keer haal ik mijn mobiel uit mijn jaszak om te kijken of het bericht is aangekomen. Gelukkig verschijnen er na enkele minuten twee blauwe vinkjes naast mijn spraakbericht, wat betekent dat Denise het afgeluisterd heeft. Hopelijk heeft ze het zich ondertussen comfortabel gemaakt in het café.

Uiteraard liep het onderonsje met Mr Bond uit. Wat wil je met zo’n onweerstaanbare poezenman in je armen die je blijft aankijken alsof jij de liefde van zijn leven bent. Misschien ben ik daarnaast héél even weggedommeld. Het vierpotige orakel heeft me in ieder geval een heel eind op weg gemiauwd met de keuze voor mijn outfit: een groene kersttrui met daarop een geborduurde dronken kerstboom met zeer donzige wenkbrauwen. Deze droeg ik bij de tweede date – iets met in alle haast het kledingstuk aanzien voor iets anders. Aangezien Denise daar toen ontzettend om heeft gelachen, zal het vandaag ook ongetwijfeld helpen het eventuele ijs te breken.

Net toen ik op het punt stond te vertrekken, schoten de uitspraken van Isabelle en Stan over dat ik vannacht vast niet alleen zou slapen weer door mijn hoofd. Dus sprintte ik met een noodgang terug naar de badkamer om me in een sexy, zwarte bodystocking met veel kant en lintjes te hijsen. Wat best een klus was. Voordat überhaupt de helft van de knoopjes aan de onderzijde eindelijk dicht zat, had ik minstens tweehonderd calorieën verbrand. De rest zweet mijn lijf er vanzelf uit door mijn fietstempo en de goedkope stoffen waarin ik zit verpakt. Comfortabel is anders. Ik hoop dat ik gauw alles weer uit kan trekken. Of beter gezegd: ik hoop dat een bepaald iemand het straks voor me uittrekt.

Even later stap ik Café Kurk binnen. Vluchtig kijk ik door de ruimte of ik de knappe brunette zie, maar ze is nergens te bekennen. Ik wurm mezelf door de menigte richting de bar en neem plaats op een kruk, zodat we in ieder geval een goede plek hebben tussen alle dorstige studenten als straks het happy hour begint. Zo onopvallend mogelijk veeg ik wat zweetdruppels van mijn gezicht en op miraculeuze manier belandt een deel van de donzige wenkbrauwen van de hysterische kerstboom in mijn wimpers. Met behulp van de camera op mijn mobiel probeer ik het er weer uit te plukken.

Precies op dat moment verschijnt er een berichtje op mijn scherm. Het is Denise. Nog voordat mijn hart een sprongetje kan maken, wordt het gelijk neergesabeld door de vernietigende inhoud.

Het spijt me, Sascha. Ik kan het niet. Sorry.

Een paar seconden staar ik naar het scherm. Nou, dat was het dan: ik ben officieel gedumpt. Een onaangename nieuwe sensatie, aangezien ik meestal de hartenbreker ben. En het doet me meer dan ik had gedacht. Niet eens door het feit dat ik voor de tweede keer vandaag afscheid moet nemen, of dat Mr Bond er compleet naast zat met zijn voorspelling. Het is iets anders wat me duizend keer meer raakt. Het feit dat Denise niet zichzelf kan zijn of er in ieder geval nog niet klaar voor is, doet me pijn. Haar eenzaamheid is door het scherm te voelen.

Hoewel ik dankzij mijn omgeving altijd open kon zijn over mijn seksuele geaardheid, heeft het mijn leven niet automatisch eenvoudig gemaakt. Het doet er voor mij helemaal niet toe of er een 'V', 'M' of 'X' achter 'geslacht' in je paspoort staat of hoe jij door het leven wil gaan. Mijn liefde voor iemand is nooit aan geslacht gebonden, het gaat mij om de persoon zelf.

Daarom ben ik al vrij jong uit de kast gekomen als panseksueel, wat uit het Grieks vertaald staat voor 'alles'. Wat mij betreft de perfecte omschrijving, want ik vind dat liefde helemaal niets te maken heeft met labels.

Sommige mensen vinden dat het er juist wel alles mee te maken heeft. Door de jaren heen heb ik zo ongeveer alle clichés gehad: vrouwen die zich krampachtig gedragen omdat ze bang zijn dat je op ze valt of mannen die juist overdreven geïnteresseerd zijn en denken dat er een trio in zit. Daarnaast heb je de eeuwige grappen over allerhande keukengerei als ter sprake komt dat ik panseksueel ben.

Ondertussen ben ik eraan gewend geraakt en heb ik een dikke eeltlaag gekweekt, maar dat betekent niet dat het me niets meer doet. Opmerkelijk hoe we door de jaren heen de weg vrij hebben gemaakt voor zo veel verschillende seksuele identiteiten, maar tegelijkertijd wat betreft de acceptatie daarvan nog heel wat kilometers te gaan hebben.

Ik bijt een paar keer in mijn onderlip van frustratie. Zouden het die verrekte jongens met hun opmerkingen zijn geweest waar Denise zo van is geschrokken? Een paar keer begin ik een bericht terug te typen, met de vraag of ik haar kan helpen, daarna zelfs dat ik haar wil helpen, maar ik wis het weer net zo vlug. Dit is haar eigen pad, waarin ze zelf het tempo bepaalt.

Ik begrijp het. Ik wens je alle goeds. Liefs, Sascha stuur ik uiteindelijk terug.

Net nadat ik op ‘verzenden’ heb gedrukt wordt er vrij onsubtiel een vol glas bier voor mijn neus gezet. De hele tijd was ik zo verzonken in mijn telefoon, dat ik de bel die het happy hour inluidde niet heb gehoord. Als ik mijn hoofd opzij draai, kijk ik recht in het gezicht van een jongeman van mijn leeftijd. Geen onaangenaam exemplaar met zijn bruine ogen en donkere kroeshaar. Mijn hoofd staat voor de rest van de avond alleen niet meer naar welke vorm van romantische interactie dan ook.

Vol medelijden kijkt hij afwisselend van mij naar mijn mobieltje. Verontwaardigd druk ik het scherm tegen mijn borst. Dikke drek, hij heeft natuurlijk alles gelezen en werpt zich zeker op als redder in nood die me uit mijn bodystocking gaat hijsen vannacht. Maar wat dacht ik

dan? Dat ik in een overvolle kroeg alle privacy van de wereld zou hebben? Het is niet bepaald de Veluwe hier.

‘Omdat je het, eh... Omdat je zo’n toffe trui hebt,’ zegt de man klungelig als ik hem met een blik van een vergevorderde ijskoningin aan blijf staren. Nog voordat ik iets kan mompelen in de vorm van ‘bedankt’ is hij alweer verdwenen in de menigte.

‘What you want. Baby I got it. What you need. Do you know I got it? All I’m askin’ is for a little respect...’

Door het café klinkt nu luid de stem van Aretha Franklin en mensen zingen uitbundig mee. Behalve ik. Ik zit hier als een soort kroegversie van *The Grinch* op een barkruk. Dit is overduidelijk niet mijn plek, tenminste niet voor vanavond. Snel klok ik het biertje naar achteren en been via de dansvloer naar de uitgang. Daar zie ik de Don Juan van zonet in een innige omhelzing met een andere man dansen op de klanken van Aretha. Wanneer onze blikken elkaar kruisen, knik ik vriendelijk naar de jongeman. Dat zijn avond in ieder geval wel romantisch mag eindigen.

‘Hey lieverd! Ja, vanaf nu ben jij de vrouw die al mijn aandacht krijgt.’ Met veel armbewegingen wurm ik me uit mijn jas om Ronja, onze huis-kat, in mijn armen te sluiten die luid miauwend op me af komt rennen. Spinnend wrijft ze haar kopje langs mijn gezicht.

Deze wit met grijze huis-tuin-en-keukenkat is een halfjaar geleden zomaar aan komen lopen bij ons appartement en bleef terugkomen als een boemerang. Vaak met een cadeautje in de vorm van een dode vogel, die ze trots voor de schuifpui achterliet. Lang hebben we naar haar eigenaar gezocht, maar niemand heeft zich gemeld. Ook het checken van haar chip en zwerfbandje leverden niets op. En dus woonde mevrouw vanaf dat moment officieel bij ons. Gezien haar karakter en de reis die ze ondertussen heeft afgelegd vonden we Ronja – naar *Ronja de roversdochter* – een uitstekende naam voor haar, waar ze overigens alleen naar luistert als het haar uitkomt.